

Asian Research Association

INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT

In Diaspora Countries - Tamil Culture and Arts

புலம்பெயர் தேசங்களில் - தமிழர் பண்பாடும் கலைகளும்

S. Selvakumaran ^{a,*}

^a Department of Tamil, Government Arts College, Paramakudi, Tamil Nadu 623501 India

*Corresponding author Cell: +91 9442365680; Email: mugadu.kumaran@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.34256/ijmrd2012>

Received: 24-11-2020; Accepted: 14-12-2020; Published: 17-12-2020

Abstract: Unable to cope with the brutal Sinhala aggression against Tamils in Eelam, the Eelam Tamils emigrated to foreign lands in an attempt to uplift their language, art, literature and culture in the countries where they had settled for survival. As a result, they established Tamil schools in the countries where they lived and celebrated the festivals of the Tamils such as Pongal festival and Deepavali festival, the spiritual festival of Murugan Kavadi dance festival. During these festivals, the Tamil arts such as drama, silambam, oyl and kummi are performed with great diligence. In that sense, this article sets out to explore the way the Tamil diaspora promotes Tamil culture through their arts.

Keywords: Diaspora Nation, Culture, Language, Traditional Arts, Diaspora Tamils, Eelam Tamils.

About the Author

முனைவர் சு.செல்வகுமாரன் (வயது-45) 03-06-1974 ஆம் ஆண்டு குமரி மாவட்டம் தெக்குறிச்சியில் பிறந்தவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றி வந்தார். தற்போது அரசின் பணியிட மாற்றத்தினால் தமிழ் உயராய்வு மையம் அரசு கலைக் கல்லூரி, பரமக்குடியில் இணைப் பேராசிரியராக பணியாற்றி வருகிறார். ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் குறித்து காத்திரமாக ஆய்வு செய்து கேரளப்பல்கலைக் கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் ஈழம், புலம்பெயர் படைப்பிலக்கியங்கள் குறித்தும், மேலும் தமிழ்ச்சூழலில் நவீன இலக்கியப் போக்குகள் குறித்தும் தொடர்ந்து விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுதி வருபவர். 2017 புவரசி அறக்கட்டளை வழங்கிய “எஸ்.பொ.விருது” பெற்றவர். மேலும் கவியரசர் கலைத் தமிழ்ச் சங்கம்,

பரமத்தி வேலூர் வழங்கிய “கவிஞர் நஞ்சுண்டன் விருது - 2019” பெற்றவர். சர்வதேச தமிழ் ஆய்விதழ் (இணைய இதழ்), திணை, புவரசி சிற்றிதழ்களின் துணை ஆசிரியர்களில் ஒருவர். இவர் ஆய்வு நூல்கள் மற்றும் கவிதை நூல்கள் என மொத்தம் பத்து நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார்.

முன்னுரை

புலம்பெயர் தேசங்களில் தமிழர்களின் பண்பாடும் கலைகளும் என்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. “புலம்பெயர் தேசம்” என்பது புலம்பெயர்ந்தவர்களின் தேசம் என்பது பொருள். அதாவது ஒரு மொழி பேசும் புலத்தில் / இடத்தில் இருந்து இன்னொரு மொழி பேசும் புலத்திற்கு குடிபெயர்ந்து அல்லது புகலிடம் தேடிச் செல்வதை இச்சொல் குறிப்பதாக வரையறை செய்யலாம். அந்தவகையில் பொதுவாக தமிழக மற்றும் ஈழத்தமிழர்கள் தங்களது பணி, கல்வி நிமித்தமாக அயலகத் தேசங்களுக்கு சென்று குடியேறியிருப்பதை இது குறிக்குமாயினும், குறிப்பாக ஈழத்தமிழர்கள் சிங்களவர்களின் இனவெறித் தாக்குதலுக்கு ஆட்பட்டு அகதிகளாக தம் சொந்த தாய்மண்ணை விட்டு உயிரைக் காப்பாற்றும் நோக்கில் தஞ்சம் கோரி அல்லது புகலிடம் தேடி புலம்பெயர்ந்து உலகெங்கும் சென்று

குடியேறியிருக்கும் நாடுகளையே அழுத்தமாக குறிக்கின்றது. அவை சிங்கப்பூர், மலேசியா, ஆஸ்திரேலியா, கனடா, டென்மார்க், சுவீஸ், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இலண்டன், நேர்வே, அமெரிக்கா என பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பெரும் நிலப்பரப்பாகும். இங்கெல்லாம் தமிழர்கள் அகதிகளாக தம் வாழ்வை தக்க வைத்துள்ளனர்.

புலம்பெயர்தல் - விளக்கம்

மேலே சொன்னது போல தாய் தமிழகத்தில் இருந்து பணி, கல்வி நிமித்தமாக முறையான சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு பணிக்குச் சென்றவர்களும், ஈழத்தில் போருக்கான சூழல் துவங்கிய 1955 முதல் 1980 வரையிலான காலகட்டத்தில் இலங்கையிலிருந்து மிகுந்த அவதானிப்போடு பணிநிமித்தமாக வெளியில் கிளம்பிய பொருள் வளமும் கல்வி வளமும் மிக்க ஒரு தலைமுறையினரும் அயலகத்தில் மிகப்பெரிய வாழ்வியல் நெருக்கடிகளுக்கு ஆட்படவில்லை என்பது இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகிறது. அவர்கள் அந்தந்த தேசத்தின் மொழிகளைக் கற்று பெருமிதத்தோடு வாழ்பவர்கள்.

புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களில் இன்னொரு பிரிவினர் 1983 களில் நடைபெற்ற மிகப்பெரிய அளவிலான உள்நாட்டுப் போரிலும், அதனைத் தொடர்ந்து முள்ளிவாய்க்காலில் போர் முற்றுக்கு வரும் வரையிலும் பெரும் நெருக்கடி நிலையில் நிகழ்ந்த அயலகம் நோக்கியப் புலம்பெயர்வுகளையும் சொல்லலாம். இவை திட்டமிடாது நிகழ்ந்தவை. விசா இன்றியும், பாஸ்போர்ட் இன்றியும் கடல் வழியாகவும் தரை வழியாகவும் என பலவித துயரமான மார்க்கங்களில் நடைபெற்றன. இவர்களுக்கு அயலகத் தேசத்தில் குடியுரிமையோ, பணியோ, பாதுகாப்போ எதுவும் முறையாக இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“கஞ்சி குடிப்பதற் கில்லார் - அதன்
காரணங்கள் இவையென்னும் அறிவுமில்லார்”

(Subramaniya Bharathi, 2012)

எனும் பாரதியின் கவிதை வரிகளும்,

“வாழும் நாடெல்லாம் தாய்நாடா
வாடகை வீடல்லவா” (Kasi Anandan Kavithaigal, 1982, P.144)

எனும் காசி ஆனந்தனின் கூற்றும் இங்கு சிந்திப்பதற்கு உரியது.

மேலே பார்த்தவாறு புலம்பெயர்ந்த இவர்களில் எல்லோருக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாளங்களை தூக்கிப்பிடித்து நிலை நிறுத்துகின்ற எண்ணம் இருந்ததே ஆயினும் இரண்டாம் தரமாகச் சென்றவர்களுக்கு அதற்கான போதிய வாய்ப்புகள் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களுக்கான வாழ்வும், இருப்பும் கேள்விக்குறியாக இருந்தது. ஆனால் ஆரம்ப நிலையில் சென்றவர்கள் தாம் குடியேறிய நாடுகளில் தமிழர்கள் நலன் மற்றும் பண்பாட்டைக் காக்கும் பொருட்டு மொழிசார்ந்தும், ஆன்மீகம் சார்ந்தும், கலை இலக்கியங்கள் சார்ந்தும் சங்கங்களை நிறுவி பயிற்சி வகுப்புகள் மற்றும் விழாக்களின் வழியாகவும் பேச்சு, நாடகம் உள்ளிட்ட நிகழ்த்து கலைகள், இன்னபிறக் கலைகளின் மூலமாகவும் தமிழர் பண்பாட்டை அடுத்த தலைமுறை யினரிடம் கொண்டு சேர்க்கின்ற பணியினைச் செய்து வருகின்றனர். இவற்றுள் கலைகள் வழியாக புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தங்கள் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதில் கொள்கின்ற அக்கரையை, சிக்கலை நாம் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

பண்பாடு

பண்பாடு என்பது ஒரு இனத்தின் அல்லது ஒரு குழுவினரின் வாழ்வியல் முறையியலை வெளிப்படுத்துவதாகும். இந்த வாழ்வியல் முறையானது, நிலம், மொழி, தொழில், பழக்க வழக்கங்களைப் பொறுத்து மாறுபடுவனவாகும். வாழ்வியல் முறை வேறுபடுகின்ற போது பண்பாட்டுக்

கூறுகளும் மாற்றம் அடைகிறது. ஆக தமிழர் இனத்துக்கான ஒரு பொதுப்பண்பாடு அடையாளம் காணப்படுமாயினும், தமிழர்களின் நிலம், சாதி, மதம், பழக்கவழக்கம் போன்ற கூறுகளின் அடிப்படையில் கூர்ந்து நோக்குகின்ற போது பல உள்முரண்களையும் நாம் காணமுடியும். இந்த வேறுபாடுகளைக் கணக்கில் கொள்ளும் ஆய்வாளர் சி. பக்தவத்சலபாரதி பண்பாட்டை “பொதுமை / முதன்மைப் பண்பாடு (Dominant culture) மற்றும் உட்பண்பாடு / எதிர்ப்பண்பாடு (Counter culture)” என்று பிரித்தறிகிறார் (Bhagwatsala Bharathi, 2016, p-170). இந்தப் பிரித்தறிதல் நிலை சமூக ஆய்வுகளுக்கு அடிப்படையான தேவையாகவும் அமைகிறது.

போராசிரியர் ஞா. ஸ்ஹபன் தமது பண்பாட்டு நிலைக்களங்கள் என்ற கட்டுரையில் “தமிழகத்தை தென்தமிழகம், நடுவண் தமிழகம், வடதமிழகம், மலைத்தமிழகம், கடல்தமிழகம் என ஐம்பெரும் பண்பாட்டு நிலைகளாக பிரித்தறிவதும்” கவனத்திற்குரியது. எனினும் ஒவ்வொரு இனமும் உலக அரங்கில் தமக்கான ஒரு பொது அடையாளத்தை (தமிழன், இந்தியன்) நிறுவ முயல்கின்ற போது பொதுமைப் பண்பாட்டின் தேவையும் ஏற்படுகிறது. உலகப் பரப்பில் குடியேறியுள்ள தமிழினத்துக்கு நெடுங்காலமாகவே இந்த தேவை இருந்து வந்துள்ளது. இவற்றை கலைகளும் கலைகளில் ஒரு கூறான இலக்கியமும் சாத்தியப்படுத்தியுள்ளன.

“கலை” மனித உணர்வுகளின், அனுபவத்தின், அகப்புறச் சூழலின் வெளிப்பாடு என்பதை அறிவோம். ஆயினும் இவை குறித்து அறிஞர்கள் தரும் விளக்கங்கள் கலைகள் குறித்த அறிவை, இன்னும் விரிவாக்கம் செய்வதாய் அமைகின்றது. கலைகள் பற்றி குறிப்பிடும் எர்னஸ்ட்.பிஷர், “கலைகள் அனைத்தும் காலத்தால் தகவமைக்கப்படுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழலின் கருத்துக்கள், விருப்பங்கள், தேவைகள் மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளுக்குப் பொருந்துகின்ற அளவில் அவை மானுடத்தை முன்னிலைப் படுத்துகின்றன. ஆனால் அதே நேரத்தில் வரலாற்றின் தருணத்திற்குள் கலை இந்த எல்லையையும் தாண்டிச் செல்கிறது என்பதுடன் இடை விடாத வளர்ச்சிக்கு உறுதியளித்து ஒரு மானுடத் தருணத்தையும் படைக்கிறது” (Ernest Fisher, 2014, p.15). இந்த வகையில் கலைகளின் வழியாக தமிழர்கள் தம் பண்பாட்டை அயலகத்தில் / புலம்பெயர் தேசத்தில் எவ்வாறு பதிவு செய்கின்றனர். அதற்கு அவர்களின் சூழல் எத்தகைய இடம் கொடுக்கின்றன என்பதும் இங்கு விவாதிக்கப்படுகிறது.

மேலும் புலம்பெயர் நாடுகளில் தமிழர்கள், தமது பண்பாட்டை இலக்கியக் கலை, காவடியாட்டம், ஓயிலாட்டம், நாட்டியம், மயிலாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம், தப்பாட்டம், தோற்பாவைக் கூத்து, மேளம், நாதஸ்வரக்கலை, சிலம்பாட்டம், கோலாட்டம், நாடகக்கலை, தெருக்கூத்து, பேச்சுக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைப்பாடல்கள் போன்ற தமிழரின் பாரம்பரியக் கலைகளின் மூலமாக எங்ஙனம் பிரதிபலிக்கின்றனர், அதற்கு புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் தங்களால் நடத்தப்பட்டு வருகின்ற பண்பாட்டு அமைப்புகளையும் மேலும், பொங்கல் விழா, கலைவாணி விழா, காவடியாட்ட விழா, தீபாவளி என அவர்கள் கொண்டாடும் விழாக்களையும் எங்ஙனம் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர் என்பதையும் பார்க்கலாம்.

கலைகளை செவ்வியல் கலைகள், நாட்டுப்புறக் கலைகள் என்றும் இரு பெரும்பிரிவுகளாக அறிஞர்கள் பிரித்தறிவர். ஆனால் இவை யாவற்றையும் தாண்டியதாக கலை என்பது இன்று சமையல்கலை, விமர்சனக்கலை, அச்சுக்கலை என்பது போல எல்லா செயல்பாடுகளோடும் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகிறது. மட்டுமல்லாமல் கலை அதில் இடம் பெற்றுள்ளது இதில் இடம் பெற்றுள்ளது என்று குறுக்கிவிடப்பட முடியாத ஒன்றாகப் பரவிக் கிடக்கின்றது.

“கலை மனித மதிப்புகளின் களஞ்சியமாகத் திகழ்கிறது. தனித்திறமை வாய்ந்தவர்களின் சிறந்த அனுபவங்கள் தம் கட்டுக்குள் அடங்கி உச்சநிலை அடையும் போது கலைகள் தோன்றுகின்றன. கலை வாழ்க்கையுடன் ஒன்றியது, ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இயல்பாகவே கலையுணர்வு இருக்கின்றது. கலை ஒரு சிலர் கேட்பதற்கும் பார்ப்பதற்கும் மட்டும் எழுந்ததன்று. மக்களின் பொதுச்சொத்தாகும். மனிதன் காட்டுமிராண்டியாய் இருந்தது முதற்க் கொண்டு நாகரீக மடைந்தவரையும் அதன் பின்னும் அவனுடைய ஒவ்வொரு படைப்பும் கலையம்சம் நிறைந்துள்ளது” என்கிறார் க.சி.கமலையர் (Bhagwatsala Bharathi, 2017, P. 319).

மேற்கண்ட கலைகளில் பெரும்பாலானவை நாட்டார் மரபு சார்ந்தவை. இவற்றை ஆய்வாளர்கள் சிறுமரபுகள் சார்ந்தவையாகவும், பிறவற்றை பெருமரபுகள் சார்ந்தவையாகவும் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். சிறுமரபு சார்ந்த கலைகளில் நவீன மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி அவற்றை மேடை ஏற்றுக்கின்ற போது அதனை தூய்மையாக்கம் / செம்மையாக்கம் செய்து பெருமரபில்

இணைப்பதற்கான முயற்சி நடப்பதாகவும் மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள் குற்றம் சாட்டுவர். இதனை நாம் காலத்திற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்ற ஒரு நல்ல மாற்றமாகவும் இனம் காண முடியும். இத்தகைய மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு அயலகத்தில் பல கலைகள் முன்னெடுக்கப்படுவதையும் அறியமுடிகிறது.

இலக்கியக்கலை

பண்பாட்டைப் பிரதி செய்வதில் இலக்கியம் முக்கியமான இடத்தை வகிக்கின்றது. ஹைக்கூ, என்றும் நுண்கதை என்றும், குறும் புதினம் என்றும் புதிய புதிய வகைமைகளோடு வளர்ச்சி பெற்று வரும் இலக்கியங்களில் பேசப்படாத எதுவுமில்லை எனலாம். இலக்கியம் இன்று தமிழர்களின் வாழ்வைப் பேசுகின்ற போது, புலம்பெயர் இலக்கியம், புகலிட இலக்கியம், அயலக இலக்கியம், போரிலக்கியம், பேரழிவு இலக்கியம் எனும் பல புதிய பரிமாணங்களையும், புதியப் பாய்ச்சலையும் பெற்று விளங்குகின்றன.

தமிழனின் தனித்துவமான பண்டிகைகளில் ஒன்றான பொங்கல் விழாவை புகலிட நாடுகளில் அகதியாய் தனிமனிதனாய் வாழும் தமிழன் ஒருவன் கொண்டாடுவதில் இருக்கின்ற சிக்கலை பதிவு செய்யும் கவிஞர் திருமாவளவன்,

“பசஞ்சாணி
மாக்கோலம் மாவிலை மஞ்சள்
தோரணம்
புத்தாடை புதுப்பானை புதிரரிசி
பட்டாசு
அத்தனையும் மனதிருத்தி
அடுப்பேறும் பழசு”

என்பதாக குறிப்பிடுகிறார். இது பொங்கல் விழா கொண்டாட்டம் சார்ந்த பண்பாட்டு இடைவெளியினை புலப்படுத்துகிறது.

மேலும் புகலிடத் தமிழர்களின் தாயகம் குறித்த நினைவுகளைப் பகிர்கிற போது தமிழர்கள் நாட்டார் கலைகளில் கூடிக் கரைந்த செய்தியினையும் பறைசாற்றுகின்றது.

“நாட்டார் பாடலிலும்
மோடிக் கூத்திலுமாய்
கூடிக் கரைந்த இரவுகள்”

கருணாகரமூர்த்தியின் “வண்ணத்துப்பூச்சியுடன் வாழமுற்படுதல்” எனும் சிறுகதையில் வரும் சித்தார்த்தனுக்கு முப்பத்திரெண்டு வயதாகிய போதும் அவனது திருமணம் குறித்து கண்டுகொள்ளாத உறவினர்களும், சமூகமும் அவன் ஒரு தாய்லாந்து பெண்ணைக் கூட்டி வந்தவுடன் பண்பாடு கலாச்சாரம் எல்லாம் சீரழிந்து விட்டதாக கூச்சல் போடுவதையும் எதிர்ப்பினை தெரிவிப்பதையும் பதிவு செய்கிறார். “ச்சாய் தோட்டக்காட்டிலை இருந்தெண்டாலும்.. ஒரு தமிழ் பொட்டையாய்ப் பார்த்துக் கூட்டிவராதையுமன்...” (Karunaharamoorthy Ponniah, 1999, P – 10) என்கிறார்.

ஷோபாசக்தியின் “ரவுடி ரதி” கதையில் ரதிக்கு புகலிட நாட்டில் இன்னொருவனோடு தொடர்பு ஏற்பட்டு வயிற்றில் குழந்தை உருவாகி விடுகிறது. அதை அறிந்த பெற்றோர்கள் வேறு வழியின்றி அந்த பொடியனை கல்யாணம் செய்றதெண்டால் செய் என்று கூறுவதும் அதற்கு ரதி அவனொரு அலுப்புத் தட்டுற சோம்பேறி யென்று சொல்லி விடுவதோடு கிளிணிக்கில் போய் பிள்ளைய அழித்து விடுவதையும் அறியமுடிகிறது. இப்பதிவும் புலம்பெயர்வு ஈழத்தமிழ் சமூக மரபில் ஏற்படுத்தியுள்ள பண்பாட்டு விரிசல்களை தெளிவுபடுத்துகிறது.

விழாக்களும் - கலைகளும்

“கலை என்பது உணர்வின் வெளிப்பாடு. அது உணர்வை வெளியிடுவதுடன் பிறருக்கு அவ்வுணர்வை ஊட்டும் பெருமை உடையது” என்கிறார் டாஸ்டாய் (Ernest Fisher, 2014, P.28). கலை வெளிப்படுத்தும் உணர்வு மனங்களின் பகிர்வு சம்பந்தப்பட்டது. விழாக்கள் / மக்கள் கூட்டத்திற்கும் கலைகளுக்கும் நெருங்கியத் தொடர்பு உண்டு. புலம்பெயர் தேசங்களிலும் தமிழர்களின் கலைகளை, பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதற்கு அமைப்புகளும் விழாக்களுமே பிரதான வாயிலாக அமைகிறது.

தமிழர் திருவிழாவில் தமிழினம் சார்ந்து கொண்டாடப்படும் விழாக்களில் முதன்மையான ஒன்று பொங்கல் விழா. இவ்விழாவினை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தாங்கள் குடியிருக்கும் நாடுகளில் மிகப்பெரிய அளவில் கொண்டாடப்படுவதை தொலைக்காட்சி மற்றும் இணையம், யூடியூப் ஊடகங்களின் வழியாக உடனுக்குடன் நாம் தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. மண்பானை வைத்து பொங்கல் செய்தல், மஞ்சள், கரும்பு, பச்சரிசி, புத்தாடைகள் துவங்கி யாவற்றோடும் முழுமையான தமிழ் வாசனையோடு கொண்டாடி வருகிறார்கள். குறிப்பாக இந்நிகழ்வுகள் யாவும் பெரிதும் ஈழத்தமிழர்களாலேயே முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

மேற்கூட்டிய கலைநிகழ்வுகளோடு போருக்கு முந்தைய கூட்டுக் குடும்ப வாழ்வை பறைசாற்றும் நாடகங்கள், தமிழுணர்வை எழுப்பும் பேச்சுகள், தமிழகத்தின் பெயர் பெற்ற நபர்களின் பட்டிமன்றங்கள் என களைகட்டுவதை பார்க்கவும் கேட்கவும் முடிகிறது. இந்நிகழ்வுகள் மேலும் தீபாவளி, முருகன் கோயில் திருவிழாக்கள், கலைவாணிவிழா போன்றவற்றின் மூலமும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் இன்றும் போரில் இரண்டாம் கட்டமாக புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்களின் வாழ்வு அகதி நிலையாகவே தொடர்கிறது.

காவடி ஆட்டம்

தமிழன் வகைப்படுத்திய ஐவகை நிலங்களில் ஒன்றான குறிஞ்சி நிலத்தின் கடவுளான முருகன் தமிழ் மக்களால் போற்றி வழிபடக் கூடியவர் முருகப் பெருமான் ஆலயங்களில் அவனுக்கு உகந்த நாளான தைப்பூசத் திருநாளில் அவன் மனமும் பக்தர்களின் மனமும் மகிழும்படியாக பக்தர்கள் காவடி எடுத்து வழிபடுவது தமிழர் வாழ்வியல் மரபோடும் பண்பாட்டு மரபோடும் தொன்று தொட்டு நிகழ்ந்து வரக்கூடிய ஒன்றாகும். உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்களால் இது கொண்டாடப்பட்டு வருவது இதன் சிறப்பம்சமாகும். இலங்கைத் தமிழர்களிடம் இவ் விழா இன்னும் கூடுதல் சிறப்பு பெறுவதை கீழ்வரும் பதிவு உறுதி செய்கிறது.

“தைப்பூசத்தில்தான் யாழ்ப்பாண மக்கள் புதிர் எடுப்பர். தைப்பூசம் முருகனுக்கு உரிய சிறப்பான தினமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. அன்று அதிகாலையில் எழுந்து வீடு வாசலைச் சுத்தம் செய்து வீட்டில் இருக்கும் ஆண்கள் நெல்லறுக்கும் அரிவாள், தேங்காய், கற்பூரம், கத்தி, கடகம் என்பவற்றுடன் வயலுக்குச் சென்று கிழக்கு முகமாக நின்று சூரியனை வணங்கி ஒருவர் தேங்காய் உடைக்க மற்றவர் முற்றிய புது நெற்கதிர் சிலவற்றை அறுத்து வீட்டிற்கு எடுத்து வருவர்.

அதனைக் குடும்பத்தலைவி பெற்று சுவாமி அறையில் வைப்பார். அதில் இருந்து சில நெல்மணிகளை எடுத்து உமியை நீக்கி அந்த அரிசியைப் பசும்பாலுடன் கலந்து வாழைப்பழத்தை சிறு துண்டுகளாக நறுக்கி அதில் இட்டு குடும்பத்தினருக்குப் பரிமாறுவர். அந்த அரிசியுடன் வீட்டிலுள்ள அரிசியையும் கலந்து அன்றைய மதிய உணவு சமைக்கப்படும். ஊரில் உள்ள முருகன் கோயில்களில் பால் குடம் எடுத்தும் காவடி எடுத்தும் தத்தம் நேர்த்திகளை நிறைவேற்றுவர்.” (<https://ta.wikipedia.org/s/ksh>) காவடி ஆட்டம் பக்தியோடு / ஆன்மீகத்தோடு இரண்டறக்கலந்த ஒரு சடங்கியல் சார்ந்த கலை நிகழ்வு என்பதே பொருத்தப்பாடு உடையதாக இருக்கும். மேலும் தமிழ்ச் சிறார்களிடம் பக்தி உணர்வை உருவாக்கும் பொருட்டும் இக் காவடியாட்ட கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்படுவது உண்டு.

இவ்விழாவினை புலம்பெயர் தமிழர்கள் ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, நியூசிலாந்து, மலேசியா உள்ளிட்ட அயலக நாடுகளில் ஆன்மீக நிகழ்வாகவும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு நிகழ்வாகவும் தமிழ்ச்சங்கங்கள் கலாசாலை மாணவர்கள், நாட்டியப் பள்ளிகள், பக்தப் பேரவைகளின் மூலம் சிறப்பாக முன்னெடுத்து வருவதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால் தமிழகத்தில் முற்போக்கு கலைக்குழுவினர் சிலர் காவடியாட்ட நிகழ்வை இந்து சமயத்தோடும், இந்துத்துவா எனும் சொல்லாடலோடும் தொடர்பு

படுத்தி காவடியாட்ட மரபுக்கு மாறான சில செயல்களை அதனுள் புகுத்தி அக்கலையை சிதைக்கும் வண்ணமாக செயல்படுத்தி தமிழர் பண்பாட்டு அடையாளச் சிதைவுக்கு வழிவகுப்பதையும் பார்க்க முடிகிறது.

ஓயில் ஆட்டம்

தமிழனின் நடத்துகின்ற பாரம்பரிய கலை நிகழ்வுகளில் ஓயிலும் கும்மியும் இடம்பெறாத கலை நிகழ்வுகளே இல்லை எனலாம். ஓயில் எளியத்தன்மையும், அழகியல் தன்மையும் கொண்டதோடு மனமகிழ்வையும் தரக்கூடிய ஒரு அற்புதக் கலையாகும். சிறிய கைக்குட்டை போன்ற பல வண்ணத் துணிகளைக் கொண்டு ஆடப்பெறும் இவ் ஓயிலாட்டம் போரின் வெற்றி சார்ந்து தொடக்கத்தில் அரண்மனைகளிலும், வயல் அறுவடை சார்ந்து வயல் வெளிகளிலும், களத்து மேடுகளிலும் நம் மூதாதையர்களால் ஆடப்பட்டு வந்ததாக நாட்டுப்புறக் கலைஞரும் ஆய்வாளருமான இறைனேயர் மு.வெ. ஆடல் அரசு குறிப்பிடுகிறார். மேலும் ஓயிலுக்கான ஒரு இலக்கணத்தையும் பாடல் வடிவில் பதிவு செய்கிறார்.

“நேராக நில்லு
நெளிஞ்சி நில்லு
நெஞ்சிக்கு ஒரு முழும் தள்ளி நில்லு
ஓயிலேண்ணு சொல்லி நில்லு”

(https://www.youtube.com/channel/UCqLuc_Wf6l6-lfL_tyDjQw)

மேலும் இந்த ஓயிலை அறுடை ஓயிலென்றும், போர் ஓயிலென்றும் தேவைக்கேற்ப பாடல் இயற்றி வடிவமைத்துக் கொள்ள இயலும் என்பதும் இதன் சிறப்பாகும். இத்தகைய சிறப்புடைய ஓயிலினையும் புலம்பெயர் தமிழர்கள் தாம் குடியேறி உள்ள தேசமெங்கும் விழாக்களின் வழி கொண்டாடப்பட்டு அதன் மூலமாக தமிழர் பண்பாட்டை நிலைநிறுத்த முயல்வதை அறிய முடிகிறது.

கும்மிப் பாடல்

“கும்மி” எல்லோராலும் எல்லா நேரங்களிலும் மிக எளிமையாகவும் அதே நேரம் வீரியம் மிக்கதாகவும் செய்துவிடக் கூடிய ஒரு கலையாகும். மக்களிடையே சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கும், பக்தி சார்ந்த எழுச்சியை உருவாக்குவதற்கும் தமிழன் கண்டெடுத்த அரிய பாரம்பரியக் கலைகளுள் ஒன்று கும்மி. மக்கள் கூட்டமாகவோ வட்டமிட்டபடியோ நின்று கும்மி அடித்து பாடுவது கும்மிப்பாடல். பெண்களின் விடுதலை வேண்டி பாரதி கும்மிப்பாடல் இயற்றியிருப்பது நாம் அறிந்த ஒன்றே. நாட்டார் பாடல்களிலும் கும்மிப்பாடல்கள் ஏராளம் வெளிவந்துள்ளமை இதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகின்றன. குறிப்பாக வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் பற்றிய கும்மி, வள்ளிக் கும்மி, மாரியம்மன் பற்றிய கும்மி என பல தளங்களிலும் கும்மி ஒலிப்பதைக் காணலாம்.

ஈழத்தில் திருகோண மலையை மையப்படுத்தி பாடும் பறை இசைக் கும்மிப் பாடல் ஒன்று அங்கிருக்கும் போர்ச்சூழலை இப்படியாகப் பதிவு செய்கிறது.

“கொல்லும் இனவெறி குத்திக் கிழித்திடக்
குருதி வழிந்த மண்ணிது தான் - எங்கள்
குருதி வழிந்த மண்ணிது தான்

போரையும் சாவையும் சுமந்த பொழுதும்
புதைய மறுக்கும் மண்ணிதுதான் - எங்கள்
இதயம் இருக்கும் மண் இதுதான்”¹⁴

(www.facebook.com/notes/muralitharan-mayuran)

அது போலவே தமிழகத்தில் பெயர் பெற்ற குலசை முத்தாரம்மன் பற்றியக் கும்மிப் பாடல் ஒன்று,

“ஆலேலங்கும்மி ஆலேலங்கும்மி ஆலேலங்கும்மி ஆலேலோ
ஆலேலங்கும்மி ஆலேலங்கும்மி ஆலேலங்கும்மி ஆலேலோ

ஏய் அம்மை வருவதைப்பாருங்கடி அம்மை ஆடி வருவதைப் பாருங்கடி
ஆடி வருகிற முத்தாரம்மைக்கு ஆனந்தக் கும்மி அடிப்போமடி
கும்பம் வருவதைப் பாருங்கடி கும்பம் குலுங்கி வருவதைப் பாருங்கடி
குலுங்கி வருகிற முத்தாரம்மைக்கு குனிந்த கும்மி அடிப்போமடி”

(<https://www.youtube.com/watch?v=MxdR0F1Qo7Q>)

என்று தாய் தெய்வமான மாரியம்மனின் சிறப்பினைப் பற்றி பேசுகிறது. இவ்வாறாக கும்மிப்பாடல்கள் தமிழனின் பண்பாட்டில் முக்கியத்துவம் பெற்ற ஒரு கலையாக விளங்குகிறது. புலம்பெயர் தேசங்களிலும் தமிழர்கள் தாங்கள் கொண்டாடும் விழாக்களில் நடைபெறும் கலை நிகழ்வுகளில் இளந்தலை முறையினருக்கு தம் பண்பாட்டையும் கலையையும் வரலாற்றையும் பக்தியையும் எடுத்தியம்பும் வகையில் கும்மிப் பாடல்களை பிற கலைகளைப் போலவே பல பகுதிகளிலும் நிகழ்த்துகின்றனர்.

சிலம்பாட்டக்கலை

அகமென்றும், புறமென்றும் வாழ்வினை இரண்டாக வகுத்து வாழ்ந்த தமிழனின் வீரத்தை பறைசாற்றும் வீரவிளையாட்டாக, கலையாகப் போற்றப்படுவது சிலம்பக்கலை. சிலம்ப விளையாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் குரு (ஆசான்) மிகவும் முக்கியமானவர். பயிற்சியின் போது குருவை வணங்கியே இதனை தொடங்குவர். இதனை தொழுதவு அல்லது குருவணக்கம் என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது குருவை நிற்க வைத்து அடவின் மூலமாக மரியாதை செய்தல். சிலம்ப விளையாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் உடலைப் பயன்படுத்தி தம்மைத் தாக்குதலில் இருந்து தற்காத்துக் கொள்ளுதல், எதிரியைத் தாக்குதல் என்பது ஒரு நிலை. நெடுங்கம்பு (நெற்றிமூட்டுக்கம்பு) பயன்படுத்தி தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளுதல் எதிரியைத் தாக்குதல் என்பது இன்னொரு நிலை. மூன்றாவதாக அருவாள், கத்தி, சுருட்டுவாள், கேடயம் போன்ற ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்ளுதல் எதிரியைத் தாக்குதல் என்பதாக இதனை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். சிலம்ப விளையாட்டில் பல ஆசன முறைகள் அடங்கி இருப்பதால் உடலில் நோய்கள் வருவதில்லை. மட்டுமின்றி 'எந்த நிலையிலும் எதிரிகளிடம் இருந்து தமது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம் என்பதனையும் உறுதியாகச் சொல்லலாம். மேலும் இவ் விளையாட்டிற்கு கூரிய பார்வை, சுதாரித்துக் கொள்ளுதல், விரைந்து செயல்படுதல், உடல் பலம், என்பன முக்கியமாகின்றது

மேலும் இதனை கையால் செறுப்பது, அடிப்பது, வெட்டுவது, குத்துவது, காலால் அடிப்பது என ஐந்து நிலைகளில் பார்க்கலாம். இதனை ஐந்து வர்மத்திற்கான அடி என்றும் சொல்லுவர். இந்த ஐந்து அடவு முறைகளும் பின்னர் பன்னிரண்டு அடவு முறையாக விரிவடைவதாகவும். இவ் அடவு முறையினை ஆசான்கள் 'ஈடுகட்டுதல்' என்றும் சொல்வார்கள்.

சிலம்பக் கலையில் செவடும் முதன்மை பெறுகின்றது. செவடு (சுவடு) - ஒத்தைக்கு தன்னையே பலப்படுத்திக்கொள்ளும் ஒரு பயிற்சி. செவடு என்பது ஒத்தைக்கு நின்று விளையாடக்கூடியது. தன்னைத்தானே பயிற்சி எடுப்பது அல்லது ஒத்தைக்கு தனது திறமையை வெளிப்படுத்துவது என சொல்லலாம். இதனை 'பாலாக்கட்டுறது' என்றும் சொல்வார்கள். இதனை நிலச்செவடு, ஒத்தைச்செவடு, பிரிவுச்செவடு, சீனாடிச்செவடு, அங்கச்செவடு என பலவாறாக குமரி மாவட்ட சிலம்பக் கலைஞர்கள் சொல்வார்கள். அங்கச்செவடு மிகவும் முக்கியமானது. தமது அங்கங்களை எதிரியிடமிருந்து காத்துக் கொள்ளுகின்ற விதமாக இது அமைகின்றது. மேலும் கம்பு விளையாட்டு, குஸ்தி, மல்லு, அருவா வீச்சு, கத்திக்குத்து, அலங்கார விளையாட்டு என்பனவும் இதில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சிலம்பக்கலையும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களால் உலக நாடுகளெங்கும் நிகழ்த்தப்படுவதோடு தமது குழந்தைகளுக்கான பாதுகாப்பு அம்சமாக பயிற்சியளிக்கப்பட்டு வருவதும் முதன்மையானதாகும். உலகின் பலநாடுகளுக்கும் பயணித்து வந்த மாத்தனை சோமு தமது சிட்னி முதல் நேர்வே வரை என்ற நூலில் சிலம்பக்கலையினை மலேசியா, ஆஸ்திரேலியா, ஜெர்மனி, சுவீஸ், சிங்கப்பூர், இந்தோனியா, மெர்சியஸ் போன்ற நாடுகளில் தாமே முன்நின்று நடத்தியிருப்பதை பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“தமிழர்களின் பாரம்பரியக் கலைகளில் ஒன்றான சிலம்பக் கலையை (கம்படி) மலேசியத் தமிழர்கள் தான் உரிய மரியாதையோடு சர்வதேச விளையாட்டு தரத்துக்கு உரிய அங்கீகாரத்துடன் உலக அரங்குகளில் கொண்டு செல்கிறார்கள். அந்த வகையில் ஆஸ்திரேலியா போய் வந்த சிலம்பக் கலைஞர்கள் இந்த தடவை ஜெர்மனி போகின்றார்கள். இதற்கான ஏற்பாடுகளை நமக்கு நன்கு அறிமுகமான ஆஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் செய்வது மகிழ்ச்சியானது. மேலும் அவரும் என்னோடு ஜெர்மனி வருவது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியாகும். அவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க ஜெர்மனியிலும் சுவிஸ் நாட்டிலும் சிலம்ப நிகழ்ச்சிகளை ஜெர்மனி வானதி நர்த்தினாலயத்தினர் செய்கின்றார்கள். மலேசியாவிலிருந்து பத்துக்கும் மேற்பட்டவர் கள் அடங்கிய சிலம்பக்குழு ஜெர்மனி பயணமாகின்றது. அவர்களுக்கு எமது துணையமைச்சர் டத்தோ சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எமது நாட்டின் தேசியக் கொடியை வழங்குவார்கள்” (Matale Somu, 2003, P. 24).

இப்பதிவில் இலங்கை அமைச்சர் கலந்து கொள்வதான செய்தி இக் கலை நிகழ்வுகளை ஈழத்தமிழர்களே ஒருங்கிணைப்பு செய்கின்றனர் என்பதும் உறுதியாகிறது. மேலும் இன்று உலகெங்கும் கராத்தே என்றும் குங்பூ என்றும், தேக்கோ என்றும் குறிப்பிடப்படும் அடவு விளையாட்டுகள் யாவுமே தமிழரின் வர்மக்கலையின் பெயர்வுகள் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இந்த வர்மக்கலைக் கூட இன்று மலேசியா உள்ளிட்ட சில நாடுகளில் நிகழ்த்தப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

நாடகக் கலை

தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் எனும் மூன்று முத்துக்களை உடையது. அதில் நாடகம் பேச்சு, இசை, நடப்பு எனும் மூன்று அம்சங்களையும் ஒரு சேரக் கொண்ட ஒரு அற்புதக்கலை. மேடை நாடகங்கள் தமிழனின் சொத்து ஆகும். தமிழரின் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் முதற்கொண்டு தமிழின் பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான சிலப்பதிகாரம் என பலவற்றுள்ளும் எடுத்தாளப்பட்ட ஒரு கலை நாடகக்கலை. பண்டைக் காலந்தொட்டே தமிழனின் வாழ்வினை சீர்படுத்தியதில் நாடகத்திற்கு பெரும்பங்கு இருந்தது. எனவே அதிலிருந்த மீள முடியாதவர்களாகவே நாடகங்களை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் அந்நிய நாடுகளில் விழாக்களின் போது பயன்படுத்த துவங்கியிருந்தனர். சிங்கப்பூர், மலேசியா என தமிழர்கள் அதிகம் வசிக்கும் நாடுகளோடு பிரான்ஸ், சுவிட்சர்லாந்து, லண்டன் போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் தமிழ் மாணவர்களுக்கு நாடகங்களை கற்றுக் கொடுத்து அரங்கேற்றியிருப்பதை அறிய முடிகிறது. அது போல நவீன நாடக மேடையேற்றங்களும் இதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

புலம்பெயர் நாடுகளின் நாடகச் செயல்பாடு பற்றிக் குறிப்பிடும் சி. சிவசேகரம்,

“1994 ல் லண்டனில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்ச்சியில் பாரிசிலிருந்து வட்டுக் கோட்டையைச் சார்ந்த நாடகக் குழுவினர் வந்து அருச்சுனன் தபசு கூத்து நிகழ்த்துகின்றனர். இவ்வருடம் பாரிசிலிருந்து திருமறைக் கலாமன்றத்தினர் வந்து கூத்து, நாடக நிகழ்ச்சிகளை வழங்கியுள்ளனர். நாடகப் பிரதிகளை ஊக்குவிக்கும் முறையிலான போட்டியொன்று பாரிசிலுள்ள மகாஜனக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவை ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிகள்.

மறுபுறம் அலைக்காற்று கலைக்கழகம் சார்ந்து இரண்டு ஆண்டுகளில் பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், கனடாவிலும் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி, இவ்வருடம் ஆஸ்திரேலியா செல்லவுள்ளனர். தாசீசியப் ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வருகிறார்” (Padmanabha Iyer, 1995, P.109) என்பதாக விரித்துரைக்கிறார்.

மேலும் மினசோட்டா தமிழ்ச்சங்கத்தில் சமீபத்தில் நடைபெற்ற கலைவிழா ஒன்றில் “சிலம்பின்கதை - தெருக்கூத்து” என்ற ஒரு நவீன நாடகத்தை பார்க்க முடிந்தது. அதுபோல லண்டனில் நடைபெற்ற விழா ஒன்றில் குழந்தைகளைக் கொண்டு நடத்தப்பட்ட நாடகம் ஒன்றில் போருக்கு முந்தைய ஈழத்தமிழர்களின் கூட்டுக்குடும்ப நிலையை குறிப்பாக சித்தப்பா, சித்தி, மாமா, மாமி, தாத்தா, பாட்டி என உறவுகளால் நிறைந்திருந்த நிலையினை, அவர்களை குழந்தைகள் மதித்து போற்றுகின்ற தன்மையினை, உணவுக்கு மண்பாண்டம், வாழையிலை என பயன்படுத்தும் தன்மையினை நாடகத்தில் வெளிக்கொணர்ந்ததைப் பார்க்க முடிகிறது. இவை எல்லாம் தமிழர் பண்பாட்டை புலம்பெயர் தேசங்களில் அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்துகின்ற ஒரு விஷயமே ஒழிய வேறொன்றில்லை என்பதை உணர்தல் மிக எளிது.

முடிவுரை

மேற்கூட்டிய நிலையில் நாம் பார்க்கிற போது புலம்பெயர் தேசங்களில் மேற்கூட்டிய கலைகள் மட்டுமல்லாது, கோலாட்டம், கோலம் போடுதல், கூத்து, நாட்டியக்கலை, இசைக்கலை, தப்பாட்டம், கரகாட்டம், ஓவியம், புகைப்படம், ஆவணப்படம், திரைப்படம் என பலவிதக் கலைகளையும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தேவைகருதி எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது. கலைகளின் சமூகத்தேவை என்கிற நிலையில் பார்க்கிற போது சமீபத்தில் படித்த கி. முத்து அவர்கள் எழுதிய “நாட்டுப்புற அலங்கார கலைகள்” என்ற கட்டுரை நினைவுக்கு வருகிறது. அதில் அவர் இயல்பாக மக்களோடு தொடர்புற்றிருக்கக் கூடிய பலவிதமான கலைகளை குறிப்பிடுவதைப் பார்க்கலாம். தேர் அலங்காரம், பந்தல் அலங்காரம், மலர் அலங்காரம், மணவறை அலங்காரம், கலை மாலைகள், நாட்டுப்புற ஒப்பனைகள், பச்சைக்குத்துதல், கோலக்கலை என பலதையும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இதில் வாழைமரம், பச்சை ஓலைகள், இளநீர்க்குலை, வாழைக்குலை, கொண்டு அலங்கரிப்பதை வளமை வழிபாட்டை குறிப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இப்பதிவுகள் கலைகளின் பரந்துபட்ட களத்தையும், அதன் சமூகத் தேவையையும் நினைவு படுத்துகிறது. கலை வெளிப்பாட்டில் பொழுதுபோக்கு என்ற அம்சமும் ரசனை என்ற அம்சமும் நிறைந்திருப்பினும் தமிழ் சமூகத்தின் பண்பாட்டு தேவையே புலம்பெயர் நாடுகளில் அவர்களை இத்தகைய முயற்சிகளை சிரத்தை எடுத்து மேற்கொள்ள வழிவகை செய்கிறது.

References

- Bhagwatsala Bharathi, (2016) Cultural anthropology, (Revised Edition) Meiyappan Pathipagam, Chidambaram, India.
- Bhagwatsala Bharathi, (2017) – Pothini - Folklore Studies, Kavya Pathipagam, Chennai, India.
- Ernest Fisher, (2014) The necessity of art - a Marxist approach, First Edition, Bharathi Puthakalayam, Chennai, India.
- <https://ta.wikipedia.org/s/ksh>
- https://www.youtube.com/channel/UCqIuc_Wf6I6-Ifl_tyDjqQw
- <https://www.youtube.com/watch?v=MxdR0F1Qo7Q>
- Karunaharamoorthy Ponniah, (1999), A hut for them Kumaran Publishers, First Edition, Chennai, India.
- Matale Somu, (2003) From Sydney to Norway, Tamilkural Pathipagam, Trichy, India.
- Padmanabha Iyer, R, (1995), Tamil Welfare Society, 1995 Annual Report, Billy Newham, United Kingdom.
- Subramaniya Bharathi, C., (2012) Bharathiyar Kavithaigal (Tamil), 1st edition, Vikatan Publication, Chennai India.
- www.facebook.com/notes/muralitharan-mayuran

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About The License

© The author 2020. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

S. Selvakumaran, In Diaspora Countries - Tamil Culture and Arts, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 1, Iss 1 (2020) 7-15. DOI: <https://doi.org/10.34256/ijmrd2012>

